

— Σύριε μὲ συγχωρεῖς ;
 Καὶ αὐτὸς ὑπολαβὼν εἶπεν
 — Διατί ἀγγελὲ μου ;
 Αὐτὴ δὲ μετ' ἀσθενεστέρας φωνῆς πάντοτε, ὥστε σχεδὸν δὲν
 ἤκούετο, ἀπήντησεν
 — Σὲ ἐπρόδωσα...
 Κατόπιν τὴν ἠρώτησεν ὁ Σύριος,
 — Καὶ σὺ συγχωρεῖς ἐμέ ;
 Ἡ Ἀνδριανὴ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὀμιλήσῃ, ἔνευσε μόνον *raï*, διὰ
 τοῦ τελευταίου βλέμματός της. Καὶ αὐτὸς ἔτοιμος, ἵνα μὴ τῆς δια-
 φύγῃ ἢ ἐξομολόγησίς του, μετ' ἀγρίας χαρᾶς ὑπετονθόρυσεν,
 — Ἐγνώριζα ὅτι μὲ ἐπρόδιδες καὶ σὲ ἐδηλητηρίασα !! ...
 Ἐν Ζακύνθῳ 1888.
 («Ἐκ τῶν συναναστροφῶν τῆς Κυριακῆς»)

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Η ΣΜΥΡΝΗ

Τῇ δεσποινίδι Θ. Δ. εἰς Σμύρναν.

Ἀφράτη, πεταχτή, ὠμορφονῆ
 Μὲ μαῦρα μάτια, ὡς θᾶχουν οἱ ἀγγέλοι,
 Γλυκεῖα ἄν ἀπὸ ζάχαρ' εἶτε μέλι,
 — Νὰ ἡ Σμυρνή!

Καρδιὰ μὲ δίγως κάκια κῆ ἀπονιά,
 Μὰ σὰν γαλάζια ἄνατέλλει,
 Λάμπαις χαρᾶς κῆ ἀγάπης παντοῦ στέλλει,
 — Νὰ τὸ στολίδι πᾶχει τέτοια νηά!

Κῆ ἂν ξάφνου ἴσ τὴν χρυσῆ της τὴν θωριὰ
 Καὶ ἴσ τῆς καρδιάς της τὴν καλοκαιριὰ
 ἴμισοχαράξ' ἢ θλίψι ἢ τὸ νάζι,

Εἶνε σκιὰ συννέφου μακρινοῦ,
 π' ἀσπρίζει στὸ γαλάζιο τούρανοῦ
 Καὶ πειότερ' ὠμορφάδα τοῦ μοιράζει. . .

Νοέμβριος 1888.

ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ